

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

SARAH J.
MAAS

ATEŞİN
VÂRİSİ

DÜNYADA
25 MİLYONU
AŞKIN
SATIŞ!

DE
X

DEX TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Cam Şato serisi

Cam Şato
Karanlık Taç
Ateşin Vârisi
Gölgeler Kraliçesi
Fırtınalar İmparatorluğu
Şafak Kulesi
Kül Krallığı
Suikastçının Hançeri

Dikenler ve Güller Sarayı serisi

Dikenler ve Güller Sarayı
Sis ve Öfke Sarayı
Kanatlar ve Küller Sarayı
Buz ve Yıldızıışı Sarayı
Gümüş Alevler Sokağı

Hilal Şehir serisi

Toprak ve Kan Hanesi
Gökyüzü ve Nefes Hanesi
Alev ve Gölge Hanesi

ATEŞİN VARİSİ

Orijinal adı: *Heir of Fire*

© 2014, Sarah J. Maas

Yazan: Sarah J. Maas

Çeviren: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkiye Yayın Hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Bloomsbury Publishing Inc.'den alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2017

Şömiizli sert kapak: 1. baskı / Eylül 2026 / ISBN 978-625-5572-38-7

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Jim Tierney

Harita illüstrasyonu: Virginia Allyn

Kapak uygulama: Yeşim Ercan Aydın

Sayfa uygulama: Havva Alp

Baskı: İmak Ofset Basım Yayın Anonim Şirketi

Akçaburgaz Mahallesi 137. Sokak No :12

Esenyurt/İstanbul

Sertifika No: 71320

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

DÜNYA ÇAPINDA 1 NUMARALI ÇOKSATAN

SARAH J.
MAAS

ATEŞİN
VÂRİSİ

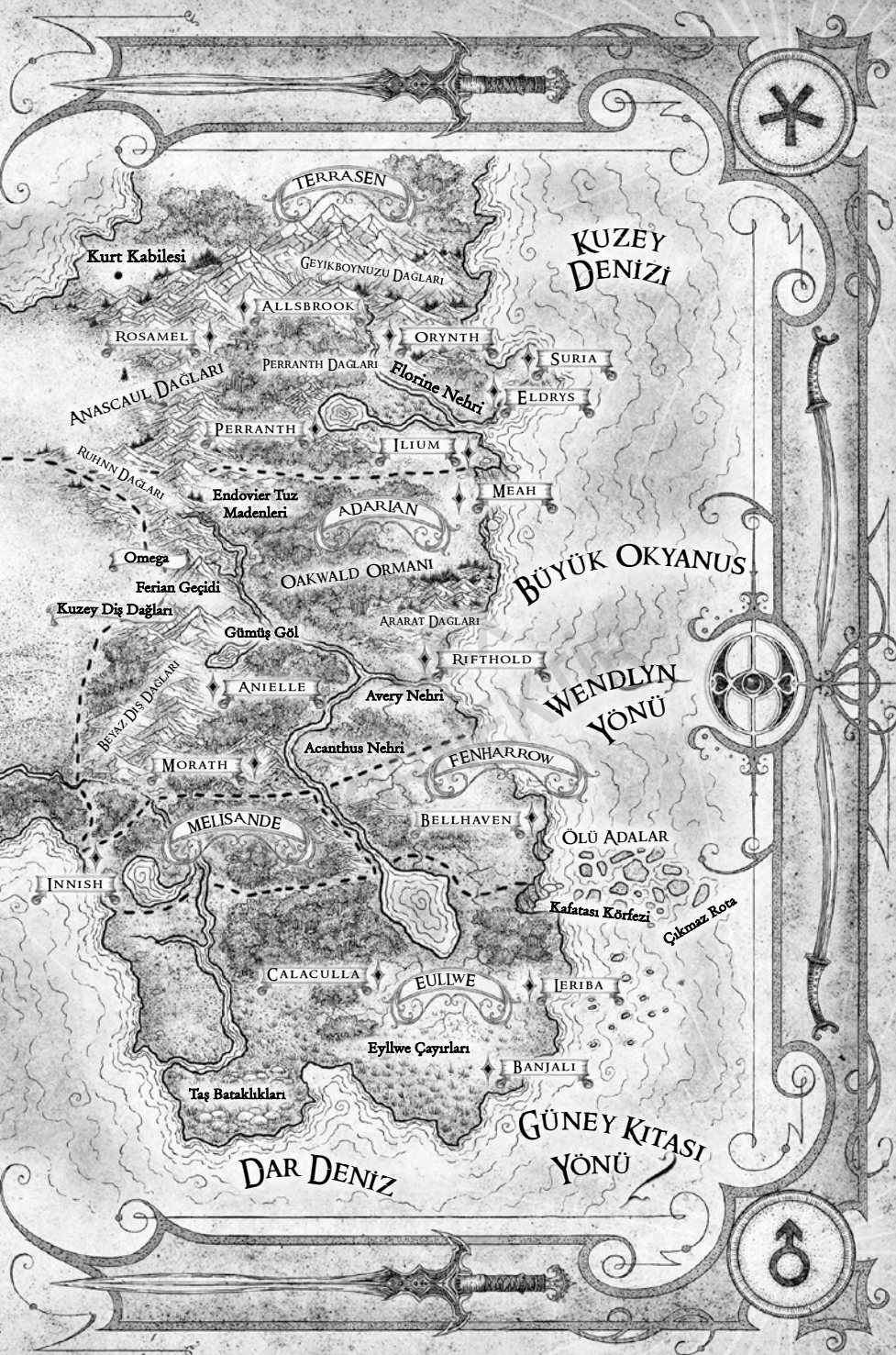
Çeviren: Deniz Başkaya

DE
X

*Bir kez daha arkadaşlığı hayatımı güzelleştiren
ve bu kitaba yüreğini koyan Susan için.*

DEX
ÖRNEKTİR

BİRİNCİ KISIM
KÜLLERİN VÂRİSİ

Tanrılar adına, bu beş para etmez krallık müsveddesi, sıcaktan yanıyordu.

Ya da belki Celaena Sardothien kuşluk vaktinden beri kırmızı kiremit kaplı çatıda, bir kolu gözlerinin üzerinde, güneşin altında, şehrin en yoksul sakinlerinin tuğla fırınlarına paraları yetmediğinden pencere pervazlarına bıraktıkları mayasız ekmekler gibi ağır ağır pişiyordu.

Ve, ah tanrılar, Celaena mayasız ekmekten –oradaki adıyla *teggya*– bıkmış, usanmıştı. Ağızlar dolusu suyun soğansı tadını silip götüremediği o gevrek ekmek. Bir dahaki *teggya* yiyişine dek binlerce yıl geçse bu süre ona yine kısa gelirdi.

Bunun nedeni Haşmetmeapları İmparator ve Dünyanın Hâkimi Adarlan Kralı'nın emrettiği üzere iki hafta önce Wendlyn'e gelip başkent Varese'ye geçtiğinden beri parasının ancak *teggya*'ya yetmesiydi.

Celaena parası bittiği zamandan; yani güçlü bir savunması olan kireçtaşı şatoya, elit muhafızlara ve kuru, sıcak rüzgârda gururla dalgalanan kobalt mavisi flamalara daha ilk bakışında hedeflerini *öldürmeme* kararı almasından beri satıcıların tezgâhlarından *teggya* ve şarap aşırıyordu.

Yediği içtiği, çalıntı teggya... ve şaraptan ibaretti işte. Duvarla çevrili başkentini etrafını saran tepelerdeki üzüm bağlarından gelen acı şarap. Celaena ilk içişinde şarabı tükürse de şimdi epey seviyordu. Özellikle de artık hiçbir şeyi umursamadığına karar verdiği günden beri.

Sabah çatıya çıkardığı kil şarap testisini almak için arkasında kalan eğimli kiremitlere elini uzattı. Eliyle testiye yokladı ve...

Küfretti. Hangi cehennemdeydi şu şarap?

Dirsekleri üzerinde doğrulmasıyla tüm dünya yalpaladı ve ışık gözlerini kamaştırdı. Kuşlar tepesinde daireler çiziyor, bütün sabah hemen ötesindeki bacaya tünemiş, bir sonrakı öğünü bekleyen beyaz kuyruklu şahinden uzak duruyorlardı. Aşağıda, pazar sokağı hayal meyal seçtiği bir renk ve ses cümbüşüydü. Eşekler anıyor, pazarcılar mallarını ellerinde sallıyordu. Yerlilerin ve dışarıdan gelenlerin giysileri birbirine karışmıştı ve soluk renkli kaldırım taşlarında tekerler takırdıyordu. İyi de neredeydi şu lanet olası...

Hah. İşte oradaydı. Isınmasın diye ağır, kırmızı kiremitlerden birinin altına sıkıştırdığı yerde. Saatler önce, iki blok ötedeki şato duvarlarının çevresini gözetlemek için devasa kapalı pazaryerinin çatısına tırmandığında zula ettiği yerde. Bir amacı da resmi ve işine yarayacak konuşmalara kulak kabartmaktı. Fakat gölgelerin arasında sere serpe uzanmayı tercih ettiğini fark etmişti. Amansız Wendlyn güneşinin yakıcılığından epeydir paylarını alan gölgelerin arasına.

Celaena şarap testisinden bir yudum aldı. Daha doğrusu almaya çalıştı. Testi boşalmıştı. Bunun aslında bir lütuf olması gerektiğini düşündü. Çünkü, tanrılar aşkına, başı fırl fırl dönüyordu. İhtiyacı olan su ve biraz daha teggya'ydı. Bir de önceki gece şehrin tavernalarından birinde esaslı bir

şekilde yarılan dudak ve sıyrıklar içindeki elmacıkkemiğine iyi gelecek bir şeyler.

Celaena homurdanarak yüzüstü döndü ve on iki metre kadar aşağıda kalan sokağa göz gezdirdi. Muhafızların artık sokakta devriyeye çıkmış olmaları gerektiğini biliyordu. Hepsinin yüzlerini ve silahlarını tıpkı yüksek şato duvarlarındaki nöbetçiler gibi aklına kazımişti. Hepsinin nöbet değişimlerini ezberlemiş ve şatonun girişindeki üç büyük kapıyı nasıl açtıklarını gözlemlemişti. Belli ki Ashryver ailesi ve onların ataları emniyeti çok ama çok ciddiye alıyordu.

Celaena kıydan hızla yol alıp Varese'ye varalı on gün olmuştu. Acelesinin nedeni hedeflerini öldürmeye çok hevesli olması değil ne kadar hızlı hareket ederse göçmen dairesi yetkililerinin sözde iyi niyetli çalışma programına kaydolmayıp ellerinden kurtulmak için o kadar şansı olacağını düşünmesiydi. Ayrıca denizde haftalarca daracık kabininde uzanmaktan ve neredeyse dini bir şevkle silahlarını bilmekten başka bir şey yapmamasının ardından karada hızla yol almak ona iyi gelmişti.

Bir korkaktan başka bir şey değilsin, demişti Nehemia ona.

Bileme taşının sesi Celaena'ya sözcüğün yankıları gibi gelmişti. *Korkak, korkak, korkak.* Okyanusta fersah fersah peşinden gelmişti bu sözcük.

Celaena bir yemin etmişti. Eyllwe'yi bağımsızlığına kavuşturacağına dair. Bu yüzden ümitsizlik, öfke ve kederle geçmeyen; Chaol'u, Wyrd anahtarlarını ve geride bıraktığı, kaybettiği her şeyi düşünmediği anlarda Celaena bir plan yapıp kıyıya vardığında yapacaklarını kararlaştırmıştı. Delice ve olanaksız görünen bir plandı bu: Kral Adarlan'ın koruncu imparatorluğunu kurmak için kullandığı Wyrd anahtarlarını bulup yok etmek. Bu görevi yerine getirmek için seve seve canını verirdi.

Bir kendisi, bir de kral. Olması gereken buydu; ikisinin dışında kimsenin canı gitmemeli, bir ruh kirlenecekse o da Celaena'nınki olmalıydı. Bir canavarı öldürmek için bir başka canavar gerekecekti.

Celaena kendisini Chaol'un yersiz iyi niyeti yüzünden orada bulduysa en azından ihtiyacı olan yanıtlara ulaşacaktı. Wyrd anahtarları fetihler peşinde koşan bir iblis ırkı tarafından kullanılan ve üç parçaya ayrıldıktan sonra hafızalardan silinecek kadar uzun bir süre, binlerce yıl boyunca gizlenmişti. Anahtarların üçe bölündüğü zamanları yaşayan tek kişi vardı. O da Fey Kraliçesi Maeve'di. Maeve her şeyi bilirdi. Onun kadar yaşlı birinden bekleneceği gibi.

Böylece ahmakça, aptalca planının basit ilk adımı kendiliğinden gelmişti: Maeve'i ara, Wyrd anahtarlarının nasıl yok edileceğini öğren ve Adarlan'a geri dön.

Hiç olmazsa bu kadarını yapabiliirdi. Nehemia için... ve diğer insanlar için. Celaena'dan geriye pek bir şey kalmamıştı. İçinde geriye kalanlar küllerden; koskoca bir boşluktan; kendisini gerçekte olduğu insan olarak gören dostuna ettiği, etine dağlanan, bozamayacağı bir yeminden ibaretti.

Wendlyn'in en büyük liman şehrine demir attıklarında Celaena kendisini geminin kıyıya çıkarken gösterdiği temkine hayran kalmaktan alamamıştı. Aysız bir geceye dek beklenmiş, Celaena ve Adarlan'dan yola çıkan diğer mülteci kadınlar geminin mutfağına tıkıldıktan sonra mercan kayalıklarının arasındaki gizli kanallardan geçilerek kıyıya ulaşılmıştı. Bu anlaşılır bir durumdu da: Kayalıklar Adarlan birliklerini bu kıyılardan uzak tutan ana savunmaydı. Kralın Şampiyonu olarak görevinin bir diğer amacı da bu deniz savunmasıyla ilgiliydi.

Zihninin bir köşesinde hep bekleyen diğer görevi buydu: Kralın Chaol'u ya da Nehemia'nın ailesini öldürtmesini engellemenin bir yolunu bulmak. Kral, Celaena, Wendlyn'in

donanma savunma planlarını ele geçirmekte ve her yıl düzenlenen yaz ortası balosunda Wendlyn kralı ve prensine suikast düzenlemekte başarısız olursa Chaol ve Nehemia'nın ailesini öldürteceğine yemin etmişti. Fakat gemi rıhtıma demirlediğinde ve liman görevlileri mülteci kadınlarla ilgili işlemler için toplu halde kıyıya çıkarılırken Celaena tüm bu düşünceleri aklından atmıştı.

Kadınların çoğunun hem bedenleri hem de ruhları yaralıydı; gözlerinden Adarlan'da başlarına gelen dehşet verici olayların izleri okunuyordu. Bu yüzden Celaena gemi rıhtıma yanaşırken oluşan karmaşadan istifade edip ortadan kaybolrsa bile yakınlardaki bir çatıya çıkıp kadınların –kendilerine barınacak yer ve iş ayarlanmak üzere– bir binaya sokulmalarını uzaktan izlemişti. Yine de Wendlyn'li görevliler sonrasında onları şehrin kuş uçmaz kervan geçmez bir köşesine götürüp her istediklerini yapabilirlerdi. Onları satabilirler, canlarını yakabilirlerdi. Bu kadınlar mülteciydi: İstenmiyorlardı ve hiçbir şeye hakları yoktu. Seslerini yükseltemezlerdi.

Aslında bir süre çatıda oyalanmasının nedeni sadece paranoya değildi. Hayır, Nehemia olsa kadınların güvende olduğundan emin olana dek beklerdi. Böyle düşünen Celaena ancak kadınların başlarına bir kötülük gelmeyeceğinden emin olduğunda başkente giden yola saptı. Şatoya nasıl sızacağını öğrenmek, kendi planının ilk adımlarını nasıl gerçekleştireceğini düşünmek için ona zaman sağlayacaktı sadece. Nehemia'yı aklından biraz olsun çıkarabilirdi bu sürede.

Sonrası çorap söküşü gibi gelmişti. Yolu üzerindeki küçük ormanda ve ahırlarda gizlenerek taşradan bir gölge gibi geçmişti.

Wendlyn. Mitlerin ve canavarların, efsanelerin ve kâbusların ete kemiğe büründüğü ülke.

Sıcak ve taşlı kumların, gür ormanların iç içe geçtiği krallıkta gür ve tepeler denizden uzaklaşıp zirveleri giderek yükselip sivrildikçe yeşillik daha da artıyordu. Başkentin etrafındaki kıyı ve toprak kuruydu ve sıcak en güç şartlarda yetişenler hariç tüm bitkileri silip süpürmüştü. Burası geride bıraktığı yağışlı, buz gibi imparatorluktan son derece farklı bir yerdi.

Bir bolluk ve fırsatlar ülkesi olan Wendlyn'de erkekler her istediklerini alamıyor, kapılara kilit vurulmuyor ve insanlar sokakta birbirlerine gülümsüyordu. Fakat birilerinin kendisine gülümsemesi Celaena'nın pek de umurunda değildi. Hayır. Günler geçtikçe Celaena artık önemseyecek bir şeyler bulmakta zorlandığını fark etti. Adarlan'dan ayrılırkenki kararlılığı, öfkesi, her neyi varsa tüketip gitmiş; şimdi içini kemiren hiçlik tarafından yutulmuştu.

Celaena'nın kıydan dağ eteklerine kurulmuş devasa başkente ulaşması dört gün almıştı. Varese, annesinin doğduğu şehir; krallığın hareketli kalbi.

Varese'nin Rifthold'dan daha temiz bir yer olmasına zenginliğin üst ve alt sınıflar arasında daha eşit dağılmasına rağmen kenar mahalleleri, ara sokakları, fahişeleri ve kumarbazlarıyla burası da bir başkentti işte. Celaena'nın şehrin yumuşak karnını bulması pek de zaman almamıştı.

Aşağısında kalan sokakta pazar muhafızları durup sohbet ederken Celaena çenesini ellerinin arasına aldı. Bu krallıktaki tüm muhafızlar gibi adamların hepsinin üzerinde hafif zırh ve epeyce silah vardı. Söylentiye göre Wendlynite askerleri Feyler tarafından acımasız, kurnaz ve çevik olmak üzere eğitilmişti. Celaena birçok nedenden dolayı askerlerin bu vasıflara gerçekten sahip olup olmadıklarını öğrenmek istemiyordu. Askerlerin –her ne kadar aralarında dolaşan suikastçıyı hâlâ fark edemeseler de– ortalama bir Rifthold gözcüsünden çok daha uyanık oldukları kesindi. Fakat o

günlerde Celaena kendisi için en büyük tehdidin yine kendisi olduğunu biliyordu.

Her gün güneşte pişmesine, her fırsatta şehrin meydanlarındaki çeşmelerinde yıkanmasına rağmen Celaena, Archer Finn'in kanını hâlâ teninde ve saçlarının arasında hissediyordu. Varese'in bir an olsun kesilmeyen gürültüsüne ve ritmine rağmen şatonun altında karnını deştiği Archer'ın iniltisi hâlâ kulaklarına geliyordu. Üstelik şaraba ve sığa rağmen Celaena'nın Fey soyundan geldiğini, onu kolayca yok edebilecek olan o korkunç gücü, içindeki büyük boşluğu ve karanlığı öğrendiğinde yüzü dehşetle çarpılan Chaol hâlâ gözlerinin önüne geliyordu.

Chaol'a Rifthold limanında söylediği bilmeceyi çözüp çözmediği sorusu sık sık Celaena'nın aklına geliyordu. Gerçeği keşfedip keşfetmediği... Celaena bu soruların üzerine çok da kafa yormuyordu. Chaol'u, gerçeği ya da ruhunu çaresiz bırakıp yoran hiçbir şeyi düşünmenin zamanı değildi şimdi.

Celaena yarık dudaklarına nazıkçe dokunup ve kaşlarını çatarak muhafızlara baktı. Bu hareketi ağzındaki acıyı katlamıştı. Dün gece tavernada çıkardığı kavgada aldığı darbe yi gayet hak etmişti. Bir adamın hayalarına esaslı bir tekme indirmiş, adam yeniden nefes almaya başladığında en basit tabirle öfkeden deliye dönmüştü. Elini ağzından çeken Celaena bir süre muhafızları gözlemledi. Rifthold'daki muhafızların ve resmi görevlilerin aksine tüccarlardan rüşvet almıyorlar, kabadayılık taslayıp ceza kesmekle tehdit etmiyorlardı. Celaena'nın o ana dek gördüğü tüm resmi görevlilerin ve muhafızların ortak özelliği...iyi olmalarıydı.

Tıpkı Wendlyn'in veliaht prensi Galan Ashryver'ın iyi biri olması gibi.

İçinde öfkeyi andıran bir duygu hisseden Celaena dil çıkardı. Muhafızlara, pazara, ilerideki bacaya tünleyen şahine, şatoya ve içinde yaşayan prenze. Günün henüz erken

saatlerinde şarabı bitmeseydi keşke.

Şatoya nasıl sızacağını çözelı bir hafta olmuştı. Tüm planlarının yıkıldığı korkunç günün üzerinden geçen bir hafta.

Soğuk bir rüzgâr esip sokağın iki yanına dizilmiş satıcıların baharatlarının kokusunu taşıdı: Hint cevizi, kekik, kimyon, limon, mineçiçeği. Güneşin ve şarabın karıştırdığı kafasını toplansınlar diye kokuları derin derin içine çekti. Yakınlardaki bir dağ kasabasından gök gürültüsünü andıran çan sesleri geldi ve şehrin meydanlarından birinde bir ozanlar grubu neşeli bir kuşluk ezgisi çalmaya başladı. Nehemia olsa buraya bayılırdı.

Hemen ardından etrafını çeviren her şey kayıp gitti ve artık Celaena'nın içinde yaşayan boşluk tarafından yutuldu. Nehemia, Wendlyn'i asla görmeyecekti. Ne baharat pazarında dolaşabilecek ne de dağ kasabasının çanlarını işitecekti. Celaena'nın göğsüne bir ağırlık çöktü.

Varese'e vardığında planı ona ne de mükemmel geliyordu. Kraliyet şatosunun savunmasını çözmeye uğraştığı saatlerde anahtarlar hakkında bilgi almak için Maeve'i nasıl bulabileceği üzerinde de düşünmüştü. Her şey mükemmel, hatasız işliyordu. Ta ki...

Ta ki muhafızların her öğleden sonra, saat ikide güney duvarındaki savunmalarında nasıl bir boşluk bıraktıklarını not düştüğü ve kapı mekanizma-sının nasıl işlediğini çözdüğü o lanet güne dek. Ta ki Celaena bir asilzadenin evine tünediği yerden Galan Ashryver'in o çift kanatlı kapıdan geçişini izleyene dek.

Celaena'yı afallatan Galan Ashryver'in görünüşü, zeytin rengi teni ve siyah saçları olmamıştı. Oğlanın -kızın, dışarıda kapüşonlu gezinmesinin nedeni buydu- turkuvaz gözlerini uzaktan da olsa görebilmesi de değildi.

Hayır. İnsanların nasıl tezahürat yaptıklarına şaşmıştı Celaena.

DÜNYAYI KASIP KAVURAN CAM ŞATO SERİSİ ÜÇÜNCÜ KİTAP

KARŞINIZDA ALEVLERİN TANRIÇASI CELAENA SARDOTHIEN.

Celaena artık küllerin ve ateşin vârisi,
kimsenin önünde eğilmeyecek.
Ölümcül yarışmalardan, kalbini parçalayan
kayıplardan ve acı dolu geçmişinden sağ çıktı.
Şimdi de en karanlık gerçeğe doğru yola çıkıyor...
Geleceğini sonsuza kadar değiştirebilecek
korkunç bir gerçeğe doğru...

Dünyasını köleleştirmeye çalışan acımasız canavarlar ufukta
belirirken Celaena, içindeki yıkıcı gücü uyandırmak zorunda.

Sadece içindeki kötülükle savaşmak için değil,
zincirinden kopmuş şeytanı yenmek için...

Cam Şato ve *Karanlık Taç*'tan sonra Sarah J. Maas,
efsanevi suikastçısını en göz kamaştırıcı
haline ulaştırmak için ateşe veriyor.

